

Емануел Икономов

Обирът на хилядолетието

Даниел Париджи бе прекарал живота си в покорство и недоверие. Покорство, защото винаги е бил подчинен в йерархията. Старателен изпълнител на нарежданията и прищевките на началниците си, които нерядко забравяха да си платят за тях. Послушна марионетка в нечии ръце, на които не можеше да разчита да го изтеглят от кашата, след като веднъж са го накуснали в нея. Затова сега имаше основание да се страхува, че директорът на банката отново може да се възползва от неговите умения, а той накрая да остане с пръст в уста.

– Не се безпокой, Дани! – увещаваше го Чарлз Гибсънвил. – Само ние двамата ще знаем за това.

– Опасно е – упорстваше Париджи, чието доверие в шефа не струваше пукната пара.

– Не си ли мечтал за богатство? – продължаваше директорът. – Да си позволяваш всичко, което пожелаеш?

– Аз и така имам повече, отколкото съм предполагал, че ще постигна.

За момче от бедните квартали, по рождение лишено от всякаква перспектива, постът шеф на информационния отдел на банката бе все едно покорена звезда.

– Слушай, Дани – обърна монетата Гибсънвил, – ако не си съгласен, ще бъда принуден да те уволня и да назнача друг на твое място, поговорчив.

Началството явно умееше да убеждава.

– Добре – отстъпи най-накрая Париджи. – Но само този един-единствен път?

– Ти какво си мислиш? Че всяка година ще сменяме хилядолетието ли? – прихна да се смее Чарлз. – Няма да има втори път. Не и докато сме живи – после изведнъж стана сериозен. – Няма да ни се удаде втора такава възможност. Не забравяй това!

– Няма – измънка Даниел.

Проблем 2000 бе хит сред компютърджиите и не само сред тях. Куцо и сакато го спрягаше – кой просто за чесане на езика, кой с цел да припечели от глупаците, които му се връзваха. Защото на мода бе да се „вземат мерки за избягването му“. Как обаче може да се предотврати нещо, което тъй или иначе няма да се случи?

За целта и банката, в която работеше Дани, бе поканила специалист да разясни на нейни висши служители опасната ситуация. В

заседателната зала влезе лъснал като току-що измита кола млад мъж, който предизвикателно огледа събралите се, преди да се впусне в сякаш наизустена абракадабра за това как е възможно компютрите да не отчетат правилно преминаването към новия век, че едновременно и към новото хилядолетие. Което съвсем не бе истина според календара и замислящите се над него, ала за изчислителната техника смяната на 99 или 999 с нули бе събитие от несравнима важност. Настъпването на 2000 година криеше значителна опасност от грешки в компютрите, особено когато те извършваха банкови операции и за целта се взимаха специални мерки.

Когато лекцията свърши и bankerите хукнаха да се погрижат за истинските си пари, а не за виртуалните им изражения в компютрите, Париджи се приближи до госта експерт и го попита направо:

– Ако правилно съм ви разбрал, най-добре ще е да действаме ръчно?

– По такъв начин ще имате контрол върху лихвите например.

– И ако следваме вашите съвети, ще можем да защитим банката срещу проблем 2000, така ли е?

– Да, може да се приеме, че е така – усмихна се младият мъж.

– И няма шанс да се появят грешки при олихвяването на сметките?

– Не и ако човек не ги допусне.

Даниел мигновено схвана накъде бие експертът. Това му бе достатъчно. Опасно бе да разпитва повече.

– Много ви благодаря! – рече той и също побърза да напусне залата.

– Дани, би ли дошъл в кабинета ми?

Директорът изглеждаше видимо спокоен, но Париджи го познаваше добре. Вътрешно бе настръхнал и като мълния можеше да разтовари заряда си върху всеки, който му подаде пръстче дори.

– Знаеш ли, че утре е Нова година? – каза Чарлз, после се поправи:

– Не Нова година, а Нов век, Ново хилядолетие?

Даниел кимна мълчаливо.

– А ти май си потънал някъде в мрака на Средновековието! – изсъска заплашително като инквизитор Гибсънвил.

– Готов съм, господин директоре – не се смути Париджи. Когато си бе свършил добре работата, му идваше смелост да се перчи, но не и да се опъва.

– Докладвай тогава! – шефът си остава началник, колкото и да се сприятеляваш с него.

Двамата полицаи в патрулната кола пред банката дъвчеха сандвичи не толкова от глад, а колкото да запълнят дежурството. Наближаваше полунощ. Партерът на сградата бе ярко осветен.

– Ама че майтап! – рече шофьорът. – Мислех, че само ние ще караме Нова година на работа. Тези банкери или са побъркани, или са луди на тема пари.

– При техните заплати и аз бих празнувал в банката – отвърна унило спътникът му.

Директорът бе организирал новогодишен купон за служителите и семействата им, които ядяха, пиеха и танцуваха в просторното фойе. Така се гарантираше размиването на всякакви евентуални съмнения, които можеха да възникнат в бъдеще. Даниел и Чарлз се бяха усамотили за малко в кабинета на Гибсънвил под предлог, че искат да приготвят подаръци за децата.

– Значи тъкмо преди полунощ правим следното – обясняваше Париджи. – Експертът препоръча да извършим олихвяването ръчно. Започваме с новите сметки, които открихме днес. Колко внесохте във вашата, шефе?

– Хиляда долара, както се уговорихме – директорът явно не бе доволен от скромната сума.

– Повече би предизвикало съмнение. Но и така ще спечелите достатъчно – с лихвите за един век утре ще имате над два милиона.

Гибсънвил изсумтя, ала Дани не му обърна особено внимание.

– Допускаме малка грешка, като въвеждаме годината само с две цифри – 99 – говореше Париджи, докато пръстите му се носеха в стака̀то по клавиатурата. – За целта използваме по-стара форма, до която другите вече нямат достъп. В резултат ще се натрупат лихви не за една, а за сто и една години. При преференциалните осем пункта за депозит ще се генерира нарастване от порядъка на две хиляди и двеста пъти. Честито, господин милионер!

– Браво! – похвали го директорът и начаса го подкани: – Хайде да си вървим...

– Почакайте! – възнегодува Даниел. – Още не съм олихвил моята сметка! – беше предусетил, че шефът ще се опита да го прекара – както

винаги.

– Добре, добре – успокой го Чарлз. – Ама действай по-бързо!

– Вие вземете играчките, аз ей-сега свършвам!

„Този път няма да му се оставя, докато не си получи своето!“ – рече си Париджи и продължи да трака по клавишите. Когато свърши и стана от стола, Гибсънвил му тръшна в ръцете огромна кошница.

– Да не мислиш, че аз ще мъкна това? – тросна се началството.

Дани чинно я пое и тръгна след него към вратата. Изведнъж се усъмни дали в бързината не е допуснал грешка.

– Господин директоре – започна той.

– Трябва да сме долу преди да удари полунощ! – пришпори го шефът.

Даниел Париджи бе по природа спокоен човек, но този път притеснението си каза думата. А може би и щастието, че е толкоз богат. Каквато и да бе истинската причина, ефектът бе един. Той проспа и хилядолетието – което бе мнимо според него, че и целия първи януари.

На втория ден излезе от дома си, в първия момент му се стори, че навалицата по улиците е по-гъста от обикновено. Но не й обърна внимание и продължи да крачи към банката.

Когато стигна, видя, че сградата е завардена от полицейски кордон, а към нея прииждаха все по-големи тълпи. Приблужи се до един от униформените и рече:

– Има ли някакъв проблем?

– Вие пък кой сте? – отвърна намръщено ченгето.

– Служител на банката...

– Ха, ако все още я има!

– Какво става тук?

– Нима не знаете новината? – изгледа го изненадано полицаят. – Нищо чудно тогава, че bankerите ни докараха до това дередже!

Дани продължаваше да недоумява и онзи сякаш го съжали.

– Хайде, човече, влизай вътре, преди да са те линчували!

– Защо? Случило ли се е нещо?

– Светът пропадна! Светът фалира! Светът загива!

– Как така?

– Ами банките задължени с астрономическа сума, за да покрият някаква сметка и в резултат цялата финансова система се сринала.

Внезапно Париджи си спомни съмнението за допуснатата грешка. И

тогава си даде – може би единствен – ясна сметка за настъпването на края на света.

Беше се престарал в опита си да обърка компютрите. Изтрил бе всякаква информация за столетието и като година на откриване и запазване на неговата сметка бе останала само 99-та. За машините нямаше никакво значение, че преди деветнадесет века не са съществували нито те, нито банките. И те бяха олихвили авоара му от хиляда долара за 1901 години. Следователно в сметката му трябваше да има сега... несметно богатство, изразяващо се с числото 3, следвано от шейсет и шест нули!

Навярно повече от всичките пари, които хората на Земята можеха да съберат.

КРАЙ

© 2002 Емануел Икономов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1011>]